

Període 1997 - 2010

L'any 1998 la manca d'inscripcions suficients a les escoles de la Riera del Canyet va obligar a tancar-ne una, va ser l'**Escola Joanot Martorell** que amb aquell tancament acabava el recorregut de vint anys d'ensenyament. A partir de llavors, els nens i nenes del barri es distribuïren entre l'Escola Sanfeliu, concertada, l'escola Pablo Neruda i l'escola Ausiàs March. L'edifici del Joanot Martorell s'utilitzaria com a Centre de Recursos Pedagògics i com a seu de l'Associació Esportiva Centre Sanfeliu (AECS).

D'altra banda, després de la consecució de molts dels objectius de les organitzacions del barri, a les entitats que van millorar els locals, els tocava reorganitzar-se i reorientar els seus objectius i els seus serveis i adaptar-los a les noves possibilitats dels espais. Llavors la decisió del capellà, l'Antonio Rodríguez, de deixar el barri i tornar cap a Galícia va agafar amb el pas canviat a moltes organitzacions i, especialment els sectors més propers a la **Parròquia**. Les bones relacions que l'Antonio havia aconseguit mantenir amb tothom podien estar en perill i planava l'amenaça de trencar l'estabilitat de les relacions entre entitats i Parròquia, amb les quals tothom s'hi sentia força còmode. Per sort, l'equip de religiosos i el nou capellà que el va substituir, van poder mantenir la mateixa línia pastoral i les mateixes activitats pastorals i socials que l'Antonio; però l'alegria va durar poc.

El 2002, el Bisbat va nomenar un nou rector a la Parròquia, el Custodio Ballester, que va representar un autèntic terrabastall a la Parròquia i al barri. Si el substitut de l'Antonio havia mantingut el mateix tarannà pastoral de proximitat amb la gent, el Custodio va representar tot el contrari, un model de pastoral totalment intransigent i distant que no acceptava res ni ningú que no pensés i actués com ell. La vinculació de moltes persones a la Parròquia no va durar ni els cent dies de gràcia que es donen als polítics. Ell mateix, es va encarregar de desfer-se de les persones que no li eren afins. Molts feligresos i feligreses, espantats pels primers sermons, van desplaçar-se cap a altres esglésies del voltant, majoritàriament cap a la parròquia de Sant Ildefons. Els grups que havien donat cobertura a l'activitat parroquial, l'esplai MIPIC, la coral de la parròquia, el grup de teatre, el grup de catequesi, el grup d'acció social, etc. i, fins i tot les religioses que impulsaven tota aquesta activitat, van quedar exclosos de la Parròquia fins a la seva dissolució. El nou capellà ni es va immutar, al contrari, cada cop es refermava més i més, en la seva intransigència. Les misses s'aguantaven amb un públic de la seva ideologia neoconservadora que venia d'altres llocs de Catalunya, fins i tot, amb autocars organitzats. Els seus sermons, amb missatges viscerals, xenòfobs, homòfobs i contra els avortaments i les dones que els havien de fer, van causar un gran impacte a la comunitat cristiana del barri i, fins i tot, van propiciar un fort enfrontament amb l'alcalde de la ciutat. Evidentment, durant tot el període del seu rectorat es van trencar tots els llaços existents amb les entitats i amb l'activitat social del barri.

L'Associació de Veïns encara no ho havia aconseguit tot, El pla d'equipaments que va presentar el 91 i el **Pla Urbanístic** del 93 aprovat per l'Ajuntament, preveia una zona esportiva amb poliesportiu, camp de futbol i pistes de petanca a la part nord del carrer de l'Estronci, però això no va arribar mai a l'hora i en la seva totalitat. Els set anys que van passar des de la previsió del Pla Urbanístic fins el 2000 no van ser suficients perquè la zona esportiva pogués ser una realitat.

Foto 59. Portada de l'informatiu del Districte I. Ajuntament de l'Hospitalet
Fons documental de l'Associació de Veïns de Sanfeliu

El 2000 l'Associació de Veïns va celebrar el seu 25^è aniversari amb un acte commemoratiu. També va comptar amb la inestimable col·laboració del grup Foto Viva que hi va col·laborar amb la publicació del llibre «Sanfeliu, Imatges d'un barri a través del temps» que també incorporava una breu referència a la història del barri. Uns mesos més tard, va tocar el torn de la celebració del 25^è aniversari al Club infantil i juvenil Sanfeliu-Sant Ildefons ja que també va començar a prestar serveis al barri veí de Cornellà. Un any abans, el 1999, des del Club s'havia iniciat la gestió del **Punt Òmnia** (que depèn de la Generalitat). Es tractava d'un projecte innovador, que apropiava les noves tecnologies a les persones adultes i els donava les eines imprescindibles per introduir-les en el món digital, que resultaria imprescindible en un futur immediat.

L'Escola d'adults, situada al carrer de Sanfeliu, 12, continuava creixent amb la incorporació de nous currículums i noves especialitats. Pel volum d'aules i el professorat de que disposava no era considerada un Centre de Formació d'Adults (CFA), era una Aula de Formació d'Adults (AFA) i això limitava també els seus recursos. Tot i això, mantenia la seva oferta d'alfabetització i neolectors que tan bon servei havia fet des del principi. També va mantenir el pre-graduat i el graduat escolar, fins el 2007. El curs 2004 l'AFA ja va ser centre col·laborador de l'IOC (Institut Obert de Catalunya). Pel que fa als idiomes feien català i anglès, tot i que posteriorment amb l'arribada de moltes persones d'origen estranger van incorporar el castellà. Paral·lelament, també oferien tallers no reglats, com ara treballs manuals, confecció, ioga, teatre... Per necessitats d'espai i de professorat, el 2005, van traslladar tots aquests tallers no reglats a l'Aula de Cultura. Per fer-ho de manera ordenada, van crear l'Associació Sanfeliu Multicultural, que gestionava l'escola d'adults i que era l'organisme de coordinació i d'inter-

connexió entre l'Escola, els talleristes i l'Aula de Cultura. Aquest model organitzatiu i de coordinació va funcionar fins l'any 2020.

El 2001 i 2002 serien els anys clau per definir el futur d'una part dels equipaments del barri. El **camp de futbol** del carrer de Sanfeliu havia quedat obsolet, però com el solar era privat, l'Ajuntament no hi podia/volia invertir. Per unes diferències entre l'Ajuntament i el propietari del terreny, aquest va aconseguir, en diverses ocasions, el dictat d'una ordre judicial de tancament de l'activitat. Novament, el barri es va mobilitzar, però va servir de poc, i el 2002 es va resoldre traslladar el camp de futbol de l'entitat del barri a la zona nord de Can Boixeres on en aquella època també hi jugava el Can Serra, malgrat que el solar estigués situat al barri. La seu del Club Deportivo Sector Sanfeliu, que en aquell moment era al carrer de Miralta, 31, també es va traslladar a les instal·lacions de Can Boixeres. Malgrat la nostàlgia i els desitjos de la majoria, el futbol s'allunyava del nucli d'habitatges del barri i es temia que alguna cosa es perdria pel camí.

Amb aquest trasllat l'Ajuntament va deixar clars els seus plans sobre la reorganització del món del futbol a la ciutat. Calia racionalitzar el nombre d'entitats i de camps de futbol, així que no tenien gens clar de mantenir una sola entitat i un sol camp per a cada barri. Sense voler-ho, a Sanfeliu, havia trobat l'aliat perfecte. El propietari dels terrenys, que inicialment acceptava mantenir el camp de futbol a la part nord del barri, havia canviat d'opinió i havia fet marxa enrere en la seva oferta. El Camp de futbol ja no tenia altra alternativa al nucli habitat del barri. El seu destí hauria de ser Can Boixeres.

Quatre anys més tard, el 2006, el **Club Deportivo Sector Sanfeliu** es va fusionar amb el Club de Can Serra i va néixer una nova entitat per gestionar les instal·lacions de Can Boixeres i representar els dos barris davant la Federació. Seria el «Club Deportivo Buxeres» que amb el pas dels anys i amb el bagatge dels dos clubs, s'ha anat convertint en un dels clubs més sòlids de la ciutat. Recollint la trajectòria del Club del barri, la nova entitat, des del primer moment, va incorporar noies al futbol base i, actualment, ja disposa tres equips femenins. El 2008, l'Ajuntament va instal·lar la gespa artificial i les categories formatives del nou club han anat creixent, any rere any, fins arribar a l'actualitat a 500 jugadors i jugadores en els diferents equips.

El 2002 l'Associació de Veïns, havia acceptat la reubicació del camp de futbol però mai no va renunciar al **poliesportiu** ni als pisos de lloguer social i de protecció oficial. Van seguir les pressions a l'Ajuntament. Quedava per completar el Pla Urbanístic del 93 amb la remodelació de tota la zona nord-est del barri, amb les zones verdes, els equipaments i els pisos de lloguer social i de protecció oficial per a joves. Tot, amb un equilibri imprescindible per poder requalificar en edificables, els usos dels solars que haurien de ser per als pisos. L'equilibri però, no s'aconseguiria amb un sol equipament (el poliesportiu), com ja no hi havia camp de futbol, era necessari construir un altre equipament, per la qual cosa es va buscar un nou solar, en aquest cas, més allunyat del nucli de les noves construccions. El solar era el del carrer de l'Estronci, 24, entre l'església i la parada del metro, ja que, fruit de la reparcel·lació que havia fet l'Ajuntament, es va qualificar d'equipament i va passar a ser de propietat municipal. El nou local hauria d'acollir l'escola bressol i l'escola d'adults. Un cop assignats els equipaments i les zones verdes, només calia requalificar els solars per a la construcció dels pisos. L'equilibri en tota la zona, ja estaria garantit.

El solar on hi ha actualment el poliesportiu era de la Funerària que el reservava per construir-hi un tanatori que donés cobertura a tots els municipis de l'entorn, però finalment, l'Ajuntament, amb els arguments de les entitats del barri, va poder gestionar una permuta per desplaçar el tanatori a Bellvitge i disposar del solar del barri per al poliesportiu.

Un cop resolt el problema del solar, la construcció del poliesportiu només era qüestió de temps. Es va haver d'esperar tres anys per a la seva inauguració i posada en marxa. Això va ser el 2005. Un equipament de qualitat, amb unes instal·lacions modernes i funcionals. Una pista poliesportiva coberta, pistes

de petanca, sala de màquines i de musculació, sala social, sauna, hidromassatge, vestidors, magatzem, materials, etc. Tot i això, les instal·lacions no responien a totes les necessitats i a les demandes de veïns i veïnes. El dia de la inauguració, l'Associació de Veïns va demanar públicament que també es fes una zona d'aigües i un solàrium, de tal manera que l'alcalde, Celestino Corbacho, va agafar el compromís d'ampliar l'equipament en una segona fase.

La posada en marxa d'aquest equipament va obligar també a millorar els seus accessos. Va ser llavors quan l'Ajuntament va redactar i presentar un **Pla de Millora** del barri Sanfeliu que hauria de tenir en compte les noves necessitats que s'hi anaven generant, com per exemple l'obertura del carrer de l'Es-tronci que, a banda de facilitar l'accés al poliesportiu, també permetria connectar el barri amb Esplu-gues i amb la Ronda. La circulació de vehicles pel carrer de Sanfeliu s'hauria de reduir substancialment.

Foto 60. Acte de presentació del Pla de Millora de Sanfeliu.

Fons documental de l'Associació de Veïns de Sanfeliu

L'ampliació promesa del poliesportiu va arribar tres anys més tard, i el 2008 ja s'estava construint la piscina coberta, una zona d'aigües i de benestar, una segona sala de màquines i l'ampliació del nombre de vestidors. Aquesta ampliació es va posar a disposició d'usuaris i usuàries l'abril de 2009, i ben aviat, les escoles del barri van poder utilitzar la piscina coberta per al seu alumnat.

El gener de 2006 també es va inaugurar al barri la **residència per a gent gran «SAR Buxeres»** al carrer de l'Ametller, 6, darrere de la benzineria i a tocar del parc de Can Boixeres. Un edifici de nova planta amb 6.500 metres quadrats construïts per a 163 places. La residència disposa de terrassa/solàrium, zona enjardinada, sales de joc i de visites, servei de rehabilitació, fisioteràpia, peruqueria, etc. Es tracta d'un equipament privat però que a través del Conveni amb la Generalitat també ofereix algunes places públiques concertades.

El febrer de 2006, la **Fundació Orienta** ocupà el local del carrer de Miralta, 29, per instal·lar-hi el Centre de Salut Mental Infantil i Juvenil, Csmij, un servei assistencial públic que ofereix intervencions preventives, diagnòstiques i assistencials especialitzades així com l'atenció psicològica i psiquiàtrica per a infants i joves amb problemes emocionals o amb algun risc de trastorn mental. A més

a més, l'Hospital de Dia per a Adolescents, que complementa el servei, permet una atenció molt més intensa a joves entre 12 i 17 anys, amb un ingrés parcial, només diürn. El creixement en el nombre d'atencions va obligar a desplaçar els serveis del Cesmij a un altre local del barri Centre i va permetre al servei del barri ampliar les atencions de l'Hospital de Dia per a Adolescents. Un servei que encara es manté actualment.

Foto 61 i 61 bis. Inauguració de la zona d'aigües al poliesportiu. Any 2009. /a. Grup Foto Viva

El 2008 saltava al barri un nou conflicte, fou a la zona de la **Fonteta**. És l'espai que hi havia entre la Riera de la Fonteta i els carrers de l'Aviació i de Lleó, amb uns vint solars, la majoria dels quals, amb habitatges unifamiliars distribuïts entorn el Camí de la Fonteta, el Carrer de Baix i el carrer de Lleó. Amb el pla Comarcal del 76 l'espai ja quedava afectat com a zona verda, i el 2008 tota aquesta porció de terreny va passar a formar part d'una remodelació molt més àmplia que integrava també tota la part de la Remunta i els solars entre l'Avinguda d'en Josep Tarradellas i la via del tren, en tota l'extensió

entre la Riera del Canyet i la Remunta. En aquests solaris s'hi preveia la construcció de blocs de pisos de més de deu plantes d'alçada i, per allò de l'equilibri en el conjunt de l'espai a remodelar, tota la zona de la Fonteta resolía el problema de la zona verda. Així que a les famílies, que tenien l'amenaça des del 76, els va caure l'espasa de Damocles al damunt. Va començar el compte enrere i un llarg periple d'incerteses, de preocupacions, de negociacions i de debats que va durar uns sis anys aproximadament. Les famílies van constituir l'Associació de Veïns del Camí de la Fonteta, amb la Teresa Casals al capdavant, i s'hi van arromangar.